

"טלפון, בגרות ורצון טוב"

זהו סיפורו של יובל רודיטי מדריך קורס בשבט "סהר" צופי נס ציונה. ברגע משמעותי אחד החליט יובל לקדם נושא שחשוב לו. יובל החליט שהוא רוצה לקדם את הנצחת סיפורם של ניצולי השואה "במועדון בית הקשיש" של סבתו זה סיפור על צופה אחד, בלי הרבה זמן פנוי, עם הרבה לימודים בגרויות ולו"ז צופי עמוס שהחליט למרות הכל אולי בגלל הכל לעשות את מה שחשוב לו באמת. יובל טוען: "הכל התחיל משיחת טלפון, בגרות ורצון טוב"-למתבונן מהצד ברור שיש בסיפור הזה הרבה יותר.

יום רביעי, 10:00 בבוקר. סבתא הזמינה אותי ואת אבא להשתתף ביום הולדת שחוגגים לכל ילידי החודש במועדון "בית הקשיש" אליו היא הולכת מאז שסבא נפטר. מעט הקדמנו, ובמקום להשתתף ביום הולדת שבו רוקדים, שרים ואוכלים, שמענו את חברי המועדון עושים משוב על טיול ברמלה בו ביקרו במועדון בית הקשיש בעיר שלהם.

משה הכריז: "לא תאמינו מה ראינו שם!" הם הכינו לעצמם חדר זיכרון בו מתוארים סיפורי העלייה של חברי המועדון. "אילנה, למה שלא נעשה כזה דבר?". אילנה, האחראית על המועדון השיבה: "המקום לא שלנו, אנחנו לא יכולים לעשות בחדרים כרצוננו." משה המשיך: "אז למה שלא נוציא ספר? מה אתם אומרים?" "שאל את שאר חברי המועדון. הרוב הסכימו בחיוב, ובכך נגררו לדיון - האם צריך לספר את הסיפור או להשאיח

היו כאלו שבהתלהבות אמרו שצריך לספר אחרת אף אחד לא ידע, ואחרים אמרו שכולם כבר יודעים מספיק ולא צריך עוד.

יום ההולדת המשיך, אך לי רצה בראש מחשבה שלא יתכן שלבד תצליח רכזת המועדון לעבור בית בית ולתעד את כל הסיפורים של חברי המועדון בעצמה. נזכרתי בחניכי ט' שלי שבדיוק חיפשנו להם פרויקט התנדבות ומהר מאוד החלטתי שיכול להיות קישור מאוד טוב. אמרתי לעצמי: "אם כל אחד יבוא עם מחשב או מחברת ונקבע יום אחד שבו כל חבר מועדון יספר את הסיפור לחניך זה יגמר ביום אחד והכל יהיה פשוט וקל"

נכון, לספר חמישים סיפורים באותו חדר(החדר המרכזי של המועדון בו מתכנסים בפעילויות השונות של המועדון) זה לא כל כך ריאלי, ומבחינה רגשית לא אפשרי(לא מדובר בסתם סיפור!) ובטח לא אפשרי מבחינה טכנית(כל הסיבות שעולות לראש - אי אפשר לקבוע יום שיתאים למאה אנשים בו זמנית, גם לא שניים ועוד

מפה התגלגלו הרעיונות וההצעות עד שהגענו לנוסחאת ההצלחה: כל זוג בני נוער, בגיל תיכון, יגיעו לביתו של הקשיש לשעה. שעה זה לא הרבה וזה לא מעט. בשעה שלרשותם הם ישאלו שאלות על כל התחומים: ילדות ומשפחה טרם המלחמה, סיפור המלחמה, עלייה והקמת משפחה, חיים כיום ומשפט מפתח לחיים, מעין "מוטו". אותו זוג בני נוער יבצע באותו יום שני ראיונות, וכך ההספק יהיה גדול יותר, והסיפוק גם

ההצלחה העיקרית של העניין כולו הוא שסיפור ניצולי השואה לא נשאר בתוך ספרי הארכיון של יד ושם. לסיפור יש שני מאזינים, שממש ברגע זה לומדים משהו ממקור ראשון. עד עכשיו הצלחנו לקיים 20 ראיונות, וכל מי שהלך אמר בהתלהבות שאין ספק שהוא למד דבר או שניים, ובכלל לא מה שהוא חשב שילמד. הלמידה נוצרת מהמפגש, של הנוער עם הדור המבוגר. יש להם את המסרים שלהם, את דרך החשיבה שלהם, ובעצם את כל הנסיון שלהם, שממנו אפשר ללמוד המון, ולא בהכרח מסיפור השואה.

לקבוע תאריך עם בני הנוער זה העסק המסובך. הם תמיד עסוקים כל כך, יש להם מלא דברים לעשות. בגרויות, מגנים, שיעורים פרטיים, תנועות נוער ודברים אחרים. תמיד הם לא יכולים. אבל מה שבטוח, זה שאחרי שחוזרים מהשיחה עם האדם הזר, שהפך לכל כך קרוב, השעתיים האלו הופכות לכלום. כמה זה שעתיים לעומת טירוף היום יום שלנו? שום דבר. פתאום מקבלים פרופורציות על משמעות השגרה שלנו לעומת הדברים החשובים באמת.

אני מאחל לנו שנסיים לקיים את כל 40 הראיונות עם ניצולי השואה ושאר חברי המועדון לפני שנסיים את הבגרויות. אני ארצה לראות בעצמי את ספר הזיכרון, שבשבילו הייתי צריך דבר אחד - טלפון. אין שום דרישה כלום. מעט בגרות מבני הנוער, ורצון טוב. כל השאר שטויות. אין משמעות למקצועיות של הכתיבה או לניסוח העובדות ההיסטוריות בצורה מדוקדקת - מקומן ביד ושם. הזיכרון האמיתי יהיה עכשיו איתנו, בראש, ממקור ראשון...